

σωμεν τὰς συμφωνίας, ποῦ ἐμπνέεται ἄνωθεν καὶ γύρω ἀπὸ τὴν ἄρρητον ζωὴν, ἢ ὅποια τὸ περιβάλλει. Καὶ μὲ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν φθάνομεν πλησιέστερα πρὸς τὰς ὠραιότητας τῆς φύσεως.

Ἄλλὰ ζῆ, ζῆ τὸ πεῦκο αὐτό! . . . Πόσον ἄρμονικά, πόσον θεῖα ὀμιλεῖ μὲ τοὺς ἀνέμους, πῶς ἀτενίζει πρὸς τὰ ὕψη μὲ ὑπερηφάνειαν, πῶς θεᾶται ἐν ρεμβασμῷ τὰ ἀπέναντι βουνά.

Καὶ πόσους ἔρωτας ἀποδίδει μὲ τὰς βαλσαμώδεις, τὰς ἀρωματώδεις του πνοάς, πῶς ἐνδυναμώνει τὴν ζωὴν καὶ τὴν κάμνει ὠραιότεραν!

Ἄγαπᾶ τὰ μικρὰ πουλιὰ ποῦ διεισδύουν εἰς τοὺς κόλπους του, ἀγαπᾶ τοὺς διαβάτας ποῦ καταφεύγουν ὑπὸ τὸ σκιερὸν φύλλωμά του. Ὡ! ἡ νάρκη αὐτὴ ἀπὸ τὴν θεῖαν πνοήν του! Κᾶτι μέσα μας ἀνανεοῦται, ἀναγεννᾶται, κᾶτι ἀναζῆ νέον καὶ ἀπροσδόκητον!

Δῶσε ἀκόμα τὰ ἀρώματά σου δι' ὄλων τῶν πόρων τοῦ σώματός μας, ὦ γηραιόν, ἀλλὰ πάντοτε νέον πεῦκο, καὶ συνόδευε τὸ ἀνεκτίμητον χάρισμά σου μὲ ὄλην τὴν χάριν τῆς ἄλλης σου ζωῆς, μὲ τὰς γραμμὰς τῶν κορυφῶν σου, μὲ τὰς ἀποχρώσεις τοῦ φυλλώματός σου, μὲ τὴν θεῖαν τὴν ὑπερκόσμιον μουσικὴν σου.

Εἴμεθα τυχαῖοι γνώριμοί σου καὶ ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ὀδηγήῃς πρὸς κάποιας νέας ἀπόψεις τῆς ζωῆς. Σὲ λατρεύομεν ἢ συνοδός μου καὶ ἐγώ. Ἔχεις δικαίωμα εἰς τὸν θαυμασμόν μας, εἰς τὴν λατρείαν μας, εἰς τὰ ὄνειρά μας, τὰ ὅποια καὶ ἂν ποτε σβύσουν, σὺ μόνον θὰ ὑπάρχῃς ἀπὸ αὐτὰ . . .

ΓΕΡ. ΒΟΚΟΣ

Εἰς πολύγλωσσον φλύαρον κυρίαν

ΠΕΝΤ' ἔξη γλῶσσαι μᾶς μιλεῖς· κάνεις καλά! Λὲς τόσα ποῦ βέβαια δὲν θὰ σοῦφτανε ἡ μητρικὴ σου γλῶσσα, κι' ἀφοῦ μονάχα ἑλληνιστὶ νὰ φλυαρῆς εἶν' κριμα, Σοῦ ἀξίζει νᾶνε . . . διεθνῆς ἡ φοβερὴ σου λίμα!

ΣΑΤΑΝΑΣ